

CARAȘUL JURIDIC

REVISTĂ PENTRU PROMOVAREA DREPTULUI ȘI JUSTIȚIEI, ÎN JUDEȚUL CARAȘ

Apare odată pe lună la 15, afară de Iulie și August, sub conducerea D-lor

OCTAVIAN TĂNĂSESCU

Dr. NICOLAE HUBIAN

PREȘEDINTELE TRIBUNALULUI ORAVIȚA

DECANUL BAROULUI AVOCAȚILOR DIN JUD. CARAȘ

Dr. EMIL PERSECĂ, avocat
REDACTOR-RĂSPUNZĂTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
BAROUL AVOCAȚILOR. LOCALUL TRIBUNALULUI
O R A V I Ț A.

Dr. GH. STOICU, avocat
SECRETAR DE REDACȚIE

PROPRIETATEA D-LOR AVOCAȚII: Dr. EMANUEL CIULEI; GH. CORNEANU; Dr. NICOLAE HUBIAN; Dr. NICOLAE IANOVICH; Dr. SIGISMUND KALKBRENNER; Dr. ION NEDELCU; Dr. ION OGRIN; Dr. EMIL PERSECĂ; Dr. MAXIMILIAN RADOVAN; Dr. IOSIF SZABO; Dr. ENRIC SPĂRGER; Dr. GHEORGHE STOICU.
ADMINISTRATOR-DELEGAT: Dr. EMANUEL CIULEI, AVOCAT.

S U M A R :

OCTAVIAN TĂNĂSESCU: *Un cuvânt înainte.*

Dr. NICOLAE IANOVICH: *Câteva cuvinte despre raportul între patron și angajat.*

JURISPRUDENȚA:

Tribunalul Oravița: *Recurs contra impunerii taxelor comunale. Perceperea impozitului mobilier pe creanțe fără dobânzi. Competința instanței după valoarea obiectului din litigiu. Gestiune frauduloasă în dauna cooperativelor sătești.*

Judecătoria Bocșa-Montană: *Validitatea testamentului făcut de minor la notarul comunal.*

Judecătoria Oravița: *Conexarea acțiunilor cambiale.*

Buletin informativ.

ABONAMENTUL PE AN: 100 LEI; PENTRU AUTORITĂȚI 300 LEI. UN NUMĂR 10 LEI.
PUBLICAȚIUNI 1 LEU CUVÂNTUL.

O R A V I Ț A

TIPARUL LIBRĂRIA ȘCOALELOR ȘI TIPOGRAFIA „PROGRESUL”.

Judecătoria ocolului Oravița, secția cf.

Nr. 2960/1927 cf.

Extract din publicațiune de licitație.

În cererea de executare făcută de următorul Ioan Jurescu contra următorului Armin Geisvinkler.

Judecătoria.

A ordonat licitațiunea execuțională în ce privește imobilele situate în comuna Steierdorf circumscripția judecătoreiei ocolului Oravița, cuprinse în cf. a comunei Oravița Nrul protocolului cf. 1456 sub No. top. 404/a/2/2/a Nr. 4 C. C. 1237. în prețul de esclamare de 10.500 Lei cu susținerea necondiționată a dreptului vidual intabulat sub C. 3 în favoarea văd. Aloizia Geisvinkler născ Felser.

Licitațiunea se va ține în ziua de 29 Martie 1928 ora 12 la casa comunală a comunei Steierdorf.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc 20% din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau în efecte de cauție socotite după cursul fixat în § 42 legea LX. 1881, sau să predea aceluiași delegat chitanța constatând depunerea, judecătorește, prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (§ 147, 150, 170 legea LX. 1881; § 21 legea XL. 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să întregască imediat garanția — fixată conform procentului prețului de strigare — la aceeași parte procentuală a prețului ce a oferit. (§ 25 XLI. 1908).

Data în Oravița la 23 Dec. 1927.

Viranyi m. p. Pentru conformitate
dir. de Carte funduară *Indiscifrabil*

Tribunalul Oravița ca instanță a firmelor sociale.

No. F. Soc. 33/2/2927.

În baza cererei adresată acestui tribunal de către Frații Gerö și Kármán din Bocșa-Montană prin Dr. Enric Spärger din Oravița de a se înregistra la acest tribunal firma lor de tăbăcărie și comerțul cu piele și care a fost înscrisă la Tribunalul Lugoj sub No. F Soc. 391/1922, s'a adus următoarea:

Deciziune:

Tribunalul ia act că firma „Frații Gerö și Kármán” societate de tăbăcărie și comerț cu piele din Bocșa-Montană, a fost înscrisă la Tribunalul Lugoj încă dela 6 Octombrie 1922 sub No. F. Soc. 391/1922 pag. 165 vol. IV. și în baza cererei făcute;

Ordonă înregistrarea în registrul firmelor sociale. dela acest tribunal a firmei „Frații Gerö și Kármán” cu sediul în Bocșa-Montană cu un capital social de 500.000 Lei.

Membrii autorizați cu drepturi egale de reprezentarea societății sunt: Adalbert Gerö, Iuliu Gerö domi-

ciliați în Vasiova și Emanoil Kármán domiciliat în Lugoj.

Semnătura firmei se va face aplicându-se antetul firmei apoi semnând unul dintre membrii.

Însărcinează cu înscrierea în registrul respectiv, grefierul firmelor cari va aduce la cunoștința petiționarei și va stăruii pentru publicarea prezentei deciziuni în „Corespondența Economică” dela Ministerul Comerțului și în revista juridică „Carășul Juridic” în care scop petiționara este invitată ca în termen de zece zile să depună taxele pentru publicare.

O copie după prezenta deciziune se va înainta Tribunalului Lugoj pentru radierea firmei.

Oravița la 1 Februarie 1928.

Președinte, Grefier,
Oct. Tănăsescu. **Gh. Bălăcescu.**

Trecut în registrul firmelor sociale sub No. 2 din 1 Februarie 1928.

Grefier,
Gh. Bălăcescu.

Judecătoria ocolului Oravița, secția cf.

Nr. 15/1928.

Extract din publicațiune de licitație.

În cererea de executare făcută de următorul Ștefan Tunea contra următorului Iosif Andrei.

Judecătoria.

A ordonat licitațiunea execuțională în ce privește imobilele situate în comuna Ciclova-Montană circumscripția judecătoreiei ocolului Oravița, cuprinse în cf. a comunei Ciclova-Montană, Nrul protocolului cf. 1130 sub Nr. top. 1764 nec. 298 în prețul de esclamare de 30.000 Lei; pentru incasarea creanței de 1850 Lei 50 bani, capital și accesorii.

Licitațiunea se va ține în ziua de 30 Martie 1928 ora 15 la casa comunală a comunei Ciclova-Montană.

Imobilul ce va fi licitat și vândut pe un preț mai mic de cât două treimi din prețul de strigare.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc 20% din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau în efecte de cauție socotite după cursul fixat în § 42 legea LX. 1881, sau să predea aceluiași delegat chitanța constatând depunerea, judecătorește, prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (§ 147, 150, 170 legea LX. 1881; § 21 legea XL. 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să întregască imediat garanția — fixată conform procentului prețului de strigare — la aceeași parte procentuală a prețului ce a oferit. (§ 25 XLI, 1908).

Data în Oravița, la 3 Ianuarie 1928.

Viranyi, m. p. Pentru conformitate
dir. de cf. *Indiscifrabil.*

CARAȘUL JURIDIC

REVISTĂ PENTRU PROMOVAREA DREPTULUI ȘI JUSTIȚIEI, ÎN JUDEȚUL CARAȘ

Apare odată pe lună la 15, afară de Iulie și August, sub conducerea D-lor

OCTAVIAN TĂNĂSESCU

Dr. NICOLAE HUBIAN

PREȘEDINTELE TRIBUNALULUI ORAVIȚA

DECANUL BAROULUI AVOCAȚILOR DIN JUD. CARAȘ

Dr. EMIL PERSECĂ, avocat
REDACTOR-RĂSPUNZĂTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
BAROUL AVOCAȚILOR. LOCALUL TRIBUNALULUI
ORAVIȚA.

Dr. GH. STOICU, avocat
SECRETAR DE REDACȚIE

PROPRIETATEA D-LOR AVOCAȚII: Dr. EMANUEL CIULEI; GH. CORNEANU; Dr. NICOLAE HUBIAN; Dr. NICOLAE IANOVICH; Dr. SIGISMUND KALKBRENNER; Dr. ION NEDELCU; Dr. ION OGRIN; Dr. EMIL PERSECĂ; Dr. MAXIMILIAN RADOVAN; Dr. IOSIF SZABO; Dr. ENRIC SPÄRGER; Dr. GHEORGHE STOICU.
ADMINISTRATOR-DELEGAT: Dr. EMANUEL CIULEI, AVOCAT.

OCTAVIAN TĂNĂSESCU: *Un cuvânt înainte.*
Dr. NICOLAE IANOVICH: *Câteva cuvinte despre raportul între patron și angajat.*

JURISPRUDENȚĂ:

Tribunalul Oravița: Recurs contra impunerei taxelor comunale. Perceperea impozitului mobilier pe creanțe fără dobânzi. Competința instanței după valoarea obiectului din litigiu. Gestiune frauduloasă în dauna cooperativelor sătești.

Judecătoria Bocșa-Montană: Validitatea testamentului făcut de minor la notarul comunal.

Judecătoria Oravița: Conexarea acțiunilor cambiale. Buletin informativ.

Un cuvânt înainte

Apariția acestei reviste se impune ca o necesitate a exercițiului profesional al științei dreptului.

Toate dispozițiile ce se aduc în numele dreptului nu sunt menite să fie cunoscute numai cercului restrâns al părților figurante în litigiu rezolvat și apoi să fie ascunse în întunecul arhivelor.

Hotărârile instanțelor judecătorești constituiesc sancționarea principiilor de drept, cari, prin originea lor, aparțin colectivității civilizate a omenirii și lucrările rezultate din aplicarea lor aparțin patrimoniului de mai sus; de aci se impune obligațiunea publicării acestora, spre a fi aduse la cunoștință cât mai întinsă, opera din ele având valoarea lucrărilor experimentale din științele aplicate.

Apariția acestei reviste departe dar de a constitui o publicațiune în plus, printre cele existente în țară, vine să umple un gol, de fapt să facă actul obligator de prezență la laboratorul dreptului.

Acesta este motivul pentru care credem că, cel puțin, fiecare tribunal împreună cu instanțele judecătorești subordonate, din circumscripția sa, trebuie să aibă un buletin juridic.

Tribunalul, în afară că circumscripția sa corespunde teritoriului administrativ al unui județ,

constitue, ca întâia instanță de recurs în administrarea dreptului, un centru de directivă în recoltarea și aplicarea principiilor de drept.

Disciplina, normele de muncă și omogenitatea în aplicarea dreptului — condiție esențială nu numai ca tehnică juridică, dar și pentru obținerea și menținerea prestigiului justiției față de justițiabili — nu se poate dobândi de cât prin existența unui buletin, ca organ de legătură comună între tribunal cu instanțele de subordinea sale și cu instanțele superioare lui.

Prin intermediul acestui buletin, lumea juridică atât din circumscripția tribunalului, cât și din afară, va putea ști problemele ce se impun justiției, soluțiile date și curente de idei ce tind să apară și să dispară din domeniul principiilor de drept, în luptă cu necesitățile morale, economice și sociale ale timpului.

Această revistă va putea fi apoi purtătorul de cuvânt al necesităților regionale ale justiției; existența ei locală va interesa pe cei vizați, ca de ceva al lor; iar necesitatea materialului de publicat va stimula energiile locale.

Profesional, pentru magistrați, va oferi — mai ales pentru acei de la judecătoria, — posibilitatea de a face cunoscut lucrările lor și mai departe de sfera tribunalului și anume la Curtea de Apel de unde urmează să li-se dea calificația anuală și unde munca și priceperea vor putea fi cunoscute și apreciate direct.

În credință dar că această revistă, după crearea tribunalului Oravița și după înființarea baroului avocaților din județul Caraș, este al treilea organ chemat pentru buna administrare a justiției în județul de mai sus, nu-i pot ura de cât o existență tot atât de îndelungată ca și a instituțiilor de mai sus.

Câteva cuvinte despre patron și angajat.

În legile statelor moderne și în jurisprudența judecătorească, ce se dezvoltă pe dispozițiile acelorora, se arată tot mai bine și mai intensiv acea tendință de a întinde ocrotire și apărare celui mai debil față de cel mai puternic, a pune capăt eventualelor preponderanțe abuzive atât în favoarea particularilor, cât și a obștei.

Oricât de respectabilă este toată tendința de felul acela, care pune'n apărare pe cel debil și carea ocrotește pe individ în existența și manifestările sale, totuși judecătorul în apărarea celor debili nu e permis să exagereze, deoarece deja Sancho Pauza a enunțiat acel principiu de fond că „lacrămile celui sărac să stârnească compătimire în inima ta, însă nu mai multă justiție, decât dreptul celui bogat“.

Mai ales în contra întreprinderilor ca patroni în contin se rostește aceia plângere, că exhaustiază puterea de muncă a angajaților săi, le reduc drepturile, le delimită libertatea individuală și că eludează dispozițiunile legilor în detrimentul angajaților.

Raportul juridic între patron și între vre-o persoană se înființează în acel moment, în care respectiva persoană face promisiune patronului de a lucra, sau de a face ceva în favoarea aceleia, iar patronul promisiunea făcută o acceptă în mod valabil.

Patronul în baza contractului de serviciu înființat între dânsul și între vre-o persoană e obligat a plăti pentru lucrarea angajaților anumită plată, sau retribuție, cealaltă parte contractantă însă e obligată a face personal lucrarea angajată potrivit invitațiunilor și dispozițiunilor patronului, precum și în cadrele și conform ordonanțelor indicate de dânsul.

În contractul de serviciu așadară contra-prețul serviciului e plata și la prima privire se prezintă situația în felul acela, că contractul de servicii nu diferite de alte contracte bilaterale și că repartizează sarcini egale pe patron ca și pe cel ce angajează lucru.

Obligamentul egal de a suporta sarcini cu privire la patronul și la cel-ce angajează lucru e numai părere, căci o serie întregă a dispozițiunilor legii dovedește acel fapt, că patronul și angajatul nu supoartă în măsură egală sarcinele contractului, deoarece din fiecare dispozițiune legală referitoare la acest obiect se vede acea tendință a legislatorului, de a asigura angajatului acea apărare juridică, care-i compete într-un stat cu legiferare modernă.

Sprijinul diferitelor legi cari aranjează raporturile juridice a muncii dovedește, că legisla-

torul pornește din acea presupunere la aranjarea raporturilor juridice a contractelor de serviciu, că contractul de obicei e ncheiat de părți contractante inegale și deaceia fixează prin dispoziții legale acele obligamente față de patron cari rezultă ipso-jure din contract și patronului îi inflige afară de plățirea plății pentru lucru, o serie întregă de obligaminte în favoarea angajatului.

Afară de facerea plății în termen îi impune ca obligamânt patronului de a face dispozițiunile necesare pentru ocrotirea vieții și a întregității sanitare și trupești a angajatului, îi face responsabil pe patron cu privire la alegerea persoanei angajatului, îi inflige patronului consecințe juridice grave pentru fapte sau omisiuni de felul acela a angajaților prin cari daunează pe terți; celor daunați le dă față de patron dreptul de acțiune nemijlocit, fără considerare la acea, că angajatul comite în sfera-i de activitate fixată fapta ce daunează persoana treia, la invitația nemijlocită a patronului său fără invitație separată, căci la judecarea faptelor în jurisprudența judecătorească e preponderantă tot mai mult acea concepție, pe carea a acceptat-o deja mai demult codul francez, că „patroni și mandatarii sunt în omiso responsabili de angajații și sodalii săi exclusă fiind așadară total anchetarea chestiunii culpabilității“.

Dacă adaugăm încă la toate acestea acele dispoziții din diferitele legi și ordonanțe, cari plus-minus dispun imperative acea, că patronul e obligat a cruța puterea de muncă a angajatului prin admitere de repaus, a susține anumit timp și a vindeca pe lângă anumite condițiuni pe angajatul îmbolnăvit în decursul serviciului și ai da timp suficient pentru aranjarea chestiunilor sale de cetățean, iar raportul de serviciu, — întrucât această nu s'a decis de către părți, — nu'l poate desface oricând în mod unilateral și arbitrar afară de cazurile excepționale, prevăzute'n lege, iar dacă ar face aceasta, atunci e obligat a da angajatului escontentare și în cazuri date și desdaunare; — toate acestea apreciindu-le cred că sustă acea teză presupusă mai înainte, că contractul de serviciu inflige patronului mai multe, mai grave și oneroase obligamente, decât angajatului și însuși legislatorul a grăbit să aplaneze prin dispozițiunile sale aduse acea diferență, care de facto sustă la înființarea raportului juridic între angajatul mai debil și între patronul mai puternic.

Când aranjează legislatorul raportul juridic ai muncii, atunci apără munca și pe angajatul mai debil față de patron, și acesta o face supunând acea, că angajatul corespunde întru toate obligămintelor sale contractante și că își îndeplinește lucrarea precis, fidel și onest, potrivit

dispozițiilor și invitațiilor patronului vasăzică conform dispozițiilor referitoare la dânsul din contractul de serviciu fixat în lege, căci față de angajatul care nu satisface obligămintelor sale se garantează patronului drept penal și de retorsiune în contra angajatului.

Obligămintele de serviciu ale angajatului sunt normate în consecință afară de dispozițiile legii întâi prin contractul de serviciu, apoi prin acele dispoziții separate, pe cari patronul le face cu privire la sfera de activitate a angajatului, conform cadrelor legii și cari sunt decisive împreună cu toate modificările lor cu privire la angajat în decursul întregului timp de serviciu presupunând, că nu ating și nu violează drepturile deja câștigate ale angajatului.

În jurisprudența judecătorească supremă e normă de drept acceptată în genere, că situația de serviciu a angajatului, drepturile sale câștigate, sau pretențiile sale nu pot fi determinate de către patron, dacă nu cumva le ameliorează.

În dovedirea acesteia citez o hotărâre de valoare principală a judecătorească supremă, care sună în felul următor:

„Presupunerea libertății contractului de muncă și serviciu că e egală de ambele părți contractante în celea mai multe cazuri e numai ficțiune; deoarece acela care voește post sau care e constrâns a-și ține postul foarte des e incapabil de a-și apăra cu succes și cele mai echitabile interese ale sale și sub presiunea împrejurărilor e constrâns de accepta acele condițiuni, pe cari i-le impune patronul. De multe-ori nici nu cunoaște, dar nici nu poate cunoaște eficacitatea și capacitatea adevărată a obligamentelor asumate. Din imprudență, sau sub presiunea împrejurărilor sociale de multe-ori iau ființă convențiuni de felul acela, efectuarea cărora reclamă violarea inechitabilă a celor mai juste interese de om a celui-ce se angajează spre serviciu. În cazuri ca acestea intervine legiferarea modernă și în lipsa acesteia judecătoria chemată de a apăra interesele juste, apără și scutește partea mai debilă din motive sociale și ca datorință a sa, cu atât mai mult, căci prin aceasta împiedică distrugerea injustă a unor existențe și ființe merituose și sporirea în masse a celor avizați de a-se alimenta insuficient. În forma aceasta se înființează acele dispoziții din legiferarea modernă, cari din punct de vedere juridic enunță ca informată delimitarea sau sistarea prin contract a unor obligamente patronale, respective a șefului în detrimentul muncitorului, respective a angajatului“.

Decizia acum invocată a judecătorească supremă dovedește în modul cel mai eclatant acea protecție specificată a dreptului, pe care o garantează

atât legea, cât și judecătoria angajatului, ce își face cu fidelitate și onest munca; aceeaș lege și aceeaș concepție judecătorească însă admite dreptul inomș al patronului de a pedepsi pe angajatul lenes și care prin munca sa a cauzat daună patronului său și aceasta o exprimă parte în lege, când autorizează pe patron de a concedia imediat din lucru fără nici o desdaunare materială pe angajatul culpabil, iar de altă parte admite acel drept al patronului, ca să pedepsească disciplinar pe angajatul lenes și pe care nu-și îndeplinește obligamentele sale contractuale potrivit regulilor aduse în sfera sa de activitate suverană, existând spre aceasta motiv just.

Dacă cercetăm și studiem jurisprudența judecătorească dezvoltată în decursul plângerilor deosebite a angajaților pedepsiți în mod disciplinar de către patron, vom experia, că judecătoriile în toate deciziunile sale respectă dreptul penal disciplinar al patronului și sancționează hotărârile disciplinare aduse, presupunând, că angajatul ce atacă hotărârea disciplinară a patronului nu poate dovedi:

1. că între patron și angajat cu privire la posibilitatea procedurii disciplinare pe timpul intrării în serviciu nu s'a făcut nici o convențiune;

2. că regulamentul patronului n'a admis procedura disciplinară, sau că nu cunoaște comisiune de disciplină și

3. că patronul respective comisiunea de disciplină înființată și instituită instituțional de dânsul și a întemeiat hotărârea disciplinară pe fapte de felul acela, în baza cărora angajatul n'a putut fi pedepsit legal.

Judecătoria supremă a enunțat de nenumărate ori, că judecătoria de stat obicinuită nu e competentă de a supraexamina hotărârea adusă cu privire la angajat de autoritatea disciplinară în sfera-i de competență, nici a supune judecății gravitatea pedepsei, numai în singurul caz, când s'a pronunțat pierderea dreptului la pensie a vreunui angajat prin comisiunea de disciplină, însă și într'acest caz numai în cadrele acelea poate supraexamina judecătoria de stat hotărârea disciplinară adusă, dacă faptele comise de către angajat sunt oare de felul acela, că pronunțarea pierderii dreptului la pensie nu violează oare justiția materială

Din deciziunea acum invocată a judecătorească supremă încă rezultă tendința de apărare în favoarea angajatului, căci judecătoria poate supraexamina și revizui sentința fixată de către autoritatea disciplinară a angajatului și carea a servit de bază la hotărârea disciplinară, ținând seamă de mijloacele probatorii legale, starea de fapt însă constatată de judecătoria nu mai poate fi

atăcată de către angajat, căci judecătoria supremă, în hotărârea sa adusă la 24 Noemvrie 1898 a enunțat că angajatul întrucât cauza sa disciplinară și-a transpus-o la judecătoria de stat în scopul de a constatata realitatea stării de fapt, față de starea de fapt eventual din nou dovedită de către judecătoriei nu-și poate valida deja nici o excepțiune și nu poate reclama nici o desdaunare materială față de patron.

Este în natura omenească, că angajații reglementați în mod disciplinar de către patron, sau plane pedepsiți prin concediere în substrasul procedurii vād răzbunarea patronului, sau a altui individ și iregularitățile comise de dânsii tind a-le micșora.

Angajatul păcătos de obicei nu-și aduce aminte, că comisia de disciplină înființată de patron, care și în interesul patronului e compusă din bărbați serioși și precugetați într'adevăr se aprofundă în esența lucrului, la fel ca și judecătoria de arbitrii când judecă faptele angajatului, caută împrejurările atenuante a faptelor angajatului și cunosându-le acelea în întregime și luându-le în considerare judecă pe angajat și nu în baza raționărilor nebazate.

Comisia de disciplină, a cărei membrii de obicei sunt colegii angajaților, — în baza experienței ce o am în decursul multor ani pot afirma, — că nicidecum nu e condusă de dorința resbunării și a urei față de angajat și dacă speranțele unor angajați de a scăpa nepedepsiți de consecințele iregularităților comise de multe-ori nu se împlinesc, acea se explică numai în felul acela, că colegii angajatului cari judecă despre faptele lui fiind de un nivel mai moral mai înalt nu pot trece cu vederea acea concepție, pe carea o indică dreptatea și legea.

Cauza disciplinară nicidecum nu e cauzată de patron, ci totdeauna de angajat, de obicei prin acea, că în măsură mai mică, sau mai mare trece limita fixată de legile moralei, parte din neglijență, parte din dorința de a face pe cel puternic, sau în scopul de a-și face avere pe cale ilegală, necugetând acea, că în decursul tendinței sale ilegale pierde echilibrul și capacitatea sa de a judeca acea, că ce e permis a face și ce-și poate permite omul în baza legilor moralei.

Acele acuze, expus obicei de prin indivizii ce nu cunosc dispozițiile legii, sau cari exagerează principiile socialiste în contra patronului, că patronul terorizează pe angajați și îi exploatează, sunt neîntemeiate și injuste, deoarece și pentru angajat e chestie vitală de a ține pe angajații ce-și plinesc fidel obligamentele sale și de a-le favoriza interesele de subsistență, în caz ne-

gativ de obicei mai repede se distruge în cele financiare patronul, decât angajatul.

Pentru angajat servește spre apărare absolută acea posibilitate, că nedreptatea că i s'a făcut o poate anula prin judecătoriele de stat, scopul judecătoriei însă nu poate fi necondiționata apărare a angajaților, ci eroarea și constatarea justiției materiale și că de fapt i-și și îndeplinesc aceasta chemare, reiese din acele nenumărate hotărâri, pe cari le-au adus în cauze de felul acesta cu privire la angajați de multe-ori favorabile, însă totdeauna mai mult cu tendința de a apăra pe angajat, pornind din acel principiu, că în lupta dintre angajat și patron, — de și patronul în cele financiare suportă mai mari sarcini, — neîndoios, că patronul este totdeauna partea mai puternică.

Dr. Nicolae Janovich.
advocat.

JURISPRUDENȚE

ale instanțelor judecătorești din județul Caraș.

Recurs contra impuneri taxelor comunale. Instanța competentă de a judeca aceste recursuri.

Tribunalul Oravița. Decizia Nr. Ca. 4110/2/1927, din 21 Ianuarie 1928, declinatorie de competență în favoarea Curții de Apel din Timișoara, redactată de d. Octavian Tănăsescu președintele tribunalului.

Motivare:

Recurenta a făcut prezentul recurs contra Comisiunii de Apel a primăriei orașului Oravița, relativ la taxele comunale stabilite pe anul 1927, ale comunei de mai sus.

În conformitate cu legea pentru constatarea taxelor și impozitelor comunale din 20 Februarie 1887 — care a fost estinsă și în Banat, prin art. 2, din legea maximumului taxelor comunale, din 1923 — deciziunile Comisiunilor de Apel sunt definitive, în această materie; astfel că prezentul recurs nu poate fi socotit decât ca un recurs, conform art. 103 din Constituție — Vezi Ion D. Rădulescu: Noțiuni elementare, despre veniturile comunale, pag. 25, Ediția 1924 Chișinău. Imprimeria Statului — și deci rezolvarea lui nu poate cădea decât în competența Curții de Apel din Timișoara, care este, potrivit art. 2 din legea de organizare judecătorească, instanța ordinară de recurs în materie fiscală. Vezi Decizia No. 42 din 29 Septembrie 1927. Casație, Secțiuni Unite.

Perceperea impozitului mobilier asupra creanțelor fără dobânzi.

Dobânzi prin prezumția legii. Scadența lor și data exigibilității impozitului asupra lor.

Decizia Nr. Ga. 6428/2/1927, din 4 Februarie 1928, a tribunalului Oravița redactată de d-l Octavian I. Tănăsescu, președintele tribunalului.

Motivare:

Asupra primului motiv de recurs, formulat în coprinsul că „în cazul prezent impozitul mobilier nu este de plătit de oare-ce, potrivit art. 25 al. I. din legea unificării contribuțiilor directe impozitul este datorat din ziua exigibilității dreptului creditorului, adică, în cazul prezent, fiind-că împrumutul s'a acordat fără dobânzi, numai după expirarea termenului de plată a capitalului;

a avut în vedere că potrivit art. 22 din legea contribuțiilor directe, veniturile capitalurilor mobiliare, sunt supuse la un impozit de 15%, iar conform art. 72 al. IV. din aceeași lege, la un impozit de 3%;

că acest impozit, potrivit art. 23 al. IV. litera A, din aceeași lege urmează să se plătească și pe creanțele ipotecare, privilegiate și chirografare, fără dobândă stabilindu-se prin prezumția legii o dobândă de 6% pentru creanțele comerciale și de 5% pentru cele civile asupra căruia să se calculeze impozitele mobiliare;

a avut în vedere că potrivit art. 25 din legea, citată mai sus, impozitul este datorat din ziua exigibilității dreptului creditorilor;

că legea contribuțiilor directe nu a prevăzut data exigibilității dobânzilor stabilite prin prezumția legii;

că pentru a se putea ști momentul de perceput al impozitului mobilier asupra unui atare venit ca mai sus, trebuie să se refere la normele de drept comun și anume, dobânzile presumate fiind o creație a legii, trebuie socotite ca dobânzi legale și ca atare urmează să li se aplice dispozițiunile art. 43, aliniatul ultim și 192 din legea execuțională cari consacră principiul că dobânzile legale sunt exigibile odată cu plata capitalului;

că prima instanță cerând plata impozitului mobilier înainte, asupra unor creanțe supuse unei dobânzi presumate — cum e cazul în speță — a violat dispozițiunile art. 25 din legea contribuțiilor directe, 43 alin. ultim și 192 din legea execuțională, astfel că motivul invocat de recurent este întemeiat.

Competința instanței după valoarea obiectului din litigiu.

Investarea, pentru prima oară în apel, a excepției prohibitive, prevăzută de art. 180 pct. 3 pr. civ. relativ la necompetința instanței prime în raport cu valoarea obiectului din litigiu. Respingerea excepțiunii ca tardivă.

Sentința No. C. a. 39814/1927, din 19 Ianuarie 1928, a tribunalului Oravița; redactată de d-l Octavian I. Tănăsescu, președintele tribunalului.

Motivare:

În ce privește excepțiunea prohibitivă ridicată de apelant în baza art. 180 pct. 3 pr. civ. cu provocare la

art. 1 și 2, pr. civ. și 62 din legea de accelerarea judecățiilor: că în cauză fiind o creanță de 50.000 lei, capital, plus dobânzile convenționale, judecarea cauzei ar cădea în competența tribunalului ca prima instanță; iar nu a judecătoriei de ocol, că a judecat în speță.

Tribunalul:

În soluționarea excepțiunii prohibitive, de mai sus, invocată de apelant:

a avut în vedere că din sentința primei instanțe, să dovedește că valoarea litigiului este de 50.000 lei, capital, plus dobânzile convenționale;

că potrivit dispozițiilor art. 62 din legea accelerării judecățiilor, rezolvarea cauzelor peste 50.000 lei, inclusiv capital și procente reclamate, cade în competența tribunalului;

că potrivit art. 499 pr. civ. această excepțiune trebuie ținută în seamă de instanța de apel, numai dacă prima instanță trebuia să o invoce din oficiu sau pârâtul să o fi invocat înaintea primei instanțe, în timpul util.

că potrivit art. 180 al. I, excepțiuni prohibitive trebuie ridicate de pârât înainte de a lua cuvântul în fond;

că din sentința primei instanțe se dovedește că pârâtul, înaintea acelei instanțe, nu a invocat această excepțiune, și nici prima instanță nu a invocat-o din oficiu și nici nu era obligată, de oare-ce conform art. 50, al. II pr. civ. când competența instanței depinde de valoarea obiectului din proces — cum e cazul în speță — instanța nu va putea să invoce din oficiu lipsa sa de competență, pârâtul fiind față și legea neprevăzând competența exclusivă; că pârâtul ridicând excepțiunea pentru prima oară înaintea instanței de apel, adică după rezolvarea cauzei în fond înaintea primei instanțe, nu există condițiunile cerute de art. 499 al. I, pr. civ. și ca atare excepțiunea a trebuit să fie respinsă ca tardivă.

Gestiune frauduloase în dauna cooperativelor sătești, înființate în baza legii speciale din vechiul regat. Se aplică penalitatea prevăzută în art. 140 c. p. român, iar nu 361 și 362 c. p. transilvan;

Sentința Pa. 3835/3/1926, din 16 Martie 1927 a tribunalului Oravița, redactată de d-l Octavian I. Tănăsescu, președintele tribunalului.

Motivare:

Tribunalul și-a însușit starea de fapt constată în sentința primei instanțe; însă, în ce privește starea de drept, a luat în considerare că faptul cade sub prevederile art. 140 c. p. român, căci art. 29 din legea Băncilor Populare și Cooperativelor Sătești — extinsă și în teritoriile unite, prin legea din 20 Septembrie 1920, — prevede în mod expres penalitatea ce urmează să se aplice în cauză și deci greșit instanța primă a aplicat articolele corăspunzătoare din legea penală aici în vigoare.

Testament făcut de minor sub 18 ani, la notarul comunal. Nevaliditatea lui.

Sentința de sub No. C. 1860/1925, din 8 Februarie 1928, a judecătoriei Bocșa-Montană, redactată de d-l P. Vasilescu, judecătorul șef.

Motivare :

Defuncta la 31 Martie 1925, a făcut un testament scris înaintea notarului comunal, prin care a testat toată averea ei fraților săi vitregi, iar la 30 Aprilie 1925 a decedat în etate de 15 ani. Acest testament s'a trimis pentru aprobare la sedria orfanală a județului Caraș-Severin, care n'a dat nici o decizie.

Având în vedere, că potrivit art. 21 din legea XVI. din anul 1876, despre cerințele formale ale testamentelor făcute de minorii sub 18 ani, întru-cât au capacitatea de a testa, pot să facă numai testament public :

Având în vedere, că acest text de lege, dispune în mod imperativ, că minorii sub 18 ani, numai testament public pot face și această cerință fiind *ad solemnitatem*, neîndeplinirea ei, atrage nulitatea însăși a dispozițiunii testamentare; în consecință testamentul scris, făcut de defuncta minoră, nu este valabil ;

Având în vedere, că chiar în cazul când sedria orfanală ar fi aprobat testamentul, totuși această aprobare, nu poate să declare valabil un testament nevalid, căci nu se poate confirma neantut.

Pentru aceste motive judecătoria a respins acțiunea reclamanților.

I. Mandat cambial de 50.000 lei. Cerere de conexarea acestuia cu alte acțiuni cambiale, cambia fiind numai o parte a unui credit cambial de 250.000 lei, asigurat prin document de garanție ipotecară.

II. Stipulațiuni verbale făcute cu ocazia unui act scris.

III. Competința teritorială prin consensul părților, în favoarea judecătoriei dela domiciliul creditorului. Renunțarea acestuia pentru judecătoria dela domiciliul debitorului.

IV. Sentința No. C. 1981/13/1926 din 17 Martie 1927, a judecătoriei mixte din Oravița, dată de d-l Iosif Viranyi, judecătorul șef și confirmată de tribunalul Oravița, prin sentința Nr. Ca. 3981/4/1927, din 19 Ianuarie 1928.

Motivarea judecătoriei Oravița :

I. În privința conexării proceselor cerută de părâte, considerând dispozițiunile §-lui 233 din pc.

Că „instanța poate să ordone — pentru a fi desbătute și rezolvate în comun — conexarea proceselor, cari sunt în curgere înaintea instanței, pentru pretenții în legătură una cu alta, între aceleași sau între diferite părți“,

apreciind că fiecare cambie este sinestătătoare, reprezentând câte o creanță separată,

deoarece între mai multe cambii nu există și nu poate să existe vre-o legătură,

iar de altfel conexarea mai multor procese — potrivit textului mai sus citat al legii — este numai permisă, nu este însă obligatorie,

prin urmare judecătoria n'a admis cererea părâtelor omițând conexarea; — cu atât mai vârtos, cu cât conexarea nu reprezintă nici un interes, de oarece conform jurisprudenței stabilite „procesele conexe vor fi considerate și pe mai departe ca procese independente, chiar dacă instanțele au menținut conexarea până la rezolvarea lor“.

(Curtea de Apel Trg. M. Nr. 7/1903).

Nu încapă îndoială, că §-ul 7 din Pc. nu admite împărțirea unei creanțe unitare în scopul de a se evita căderea tribunalului și astfel nu se pot acționa separat, la judecătoria diferite părți ale creanței.

În speță însă judecătoria este de părere, că acest caz n'a obvenit pentru motivele că :

examenând documentul de garanță și susținerile părților văzând cambia inacționată, precum și dosarele celelalte mai sus numerate, e cert,

că nu corespunde adevărului, că părâtele ar fi cerut un credit pe conto-curent, ci contractând cu banca reclamantă aceasta din urmă le-a deschis un credit cambial cu acoperire ipotecară până la suma fixată în 250.000 lei ;

că părâtele uzând de acest credit în diferite rânduri au semnat mai multe cambii, ridicând banii ; — și că nici o cambie nu întrece suma de 50.000 lei ;

astfel fiind, deoarece cambia este o hârtie de valoare, care încorporează ceanța, astfel că creanța sau obligațiunea și hârtia sunt atât de strâns împreunate, în cât în principiu nu pot exista una fără cealaltă,

având în vedere, că fiecare cambie este o hârtie sinestătătoare și independentă,

prin urmare este evident, că părâtele prin semnarea mai multor cambii, au dat naștere mai multor creanțe și obligațiuni cambiale, independente una de alta.

ășadară și pentru că amintitul document de garanță servește numai pentru asigurarea ipotecară a creditului deschis,

în nici un caz însă nu poate să denatureze elementele esențiale ale cambiilor emise,

în consecință judecătoria a acceptat, că părâtele n'au dreptul să ceară cumularea creanțelor încorporate în diferite cambii.

II. Convențiunea afirmată de părâte, că banca reclamantă nu poate să părăscă numai în baza unui conto-curent, este desmințită prin însuși documentul de garanță și prin semnarea cambiilor ;

apoi admitând chiar, că părțile ar fi făcut o convențiune orală în acest sens,

apreciind că conform normelor existente, dacă s'a dresat act scris nu trebuie să se ia în considerare

stipulațiunile verbale, ce s'ar fi făcut simultan sau înainte, cari nu conglăsuiesc cu documentul,

rezultă, că pretinsa stipulațiune orală nu poate fi investită de efect juridic.

III. În sfârșit, privitor la punctul 10 din documentul de garanță, că exclusiv judecătoria Timișoara este competentă,

judecătoria având în vedere, că documentul nu este semnat de banca reclamantă,

apreciind că documentul ast-fel conține numai declarația unilaterală a părâtelor debitoare,

considerând apoi, că §-ul 45 din pc. pentru stabilirea competenței exclusive a unei singure instanțe recere declarația bilaterală a ambelor părți cuprinsă în act autentic sau în act sub semnătura privată natural semnat de ambele părți,

iar declarația unilaterală a părâtului că se supune unei instanțe ca și în speță nu obligă, fără declarația sa pe reclamant, ca el să se adreseze acestei instanțe,

deoarece legiuitorul a ținut „seamă de voința prezumată și aparentă a părților și plecând dela punctul că supunerea părâtului este numai o favoare acordată reclamantului — la care acesta poate se renunțe — nu exclude competența legală existentă“; (Vezi expunere de motive ad. §-ul 45 din pc.: Dr. I. Papp și P. Balașiu.)

văzând că judecătoria Oravița este instanța ordinară și legală, pentru că părâta I. domiciliază pe teritoriul instanței, iar cambia este plătibilă în Oravița,

prin urmare judecătoria a acceptat, ca și această obiecțiune a părâtelor este nefondată.

INFORMAȚIUNI

Domnul Dr. Nicolae Hubian, avocat din Oravița, a fost ales ca decan al baroului avocaților din județul Caraș.

Alegerea d-sale s'a făcut prin adunarea generală a acestui corp în ziua de 29 Ianuarie 1928; în locul devenit vacant prin numirea d-lui Dr. Petru Cornean ca prefect al județului Caraș.

Domnul Dr. Emil Perseca, avocat din Oravița, a fost ales membru în consiliul baroului avocaților din județul Caraș, în locul d-lui Dr. Nicolae Hubian, ales ca decan.

Domnul Gheorghe Stroescu, judecător de la tribunalul Oravița, a fost declarat inamovibil în acest post.

Domnul Vasile Adrieși, portărel dela tribunalul Oravița a fost delegat ca portărel pentru judecătoriile: Bocșa-Montană și Recița, cu sediul la aceasta din urmă.

Domnia Sa și-a luat postul în primire pe ziua de 1 Februarie a. c.

Domnul Petre D. Vasilescu, judecătorul șef al judecătoriei Bocșa-Montană, a fost delegat ca președinte al comisiunii de ocol pentru reforma agrară din județul Caraș, în locul d-lui Nicolae Ionașcu, judecător dela tribunalul Timișoara, care a fost rechemat la serviciu.

Domnul Gheorghe Th. Donovici, grefier la judecătoria Ceica, județul Bihor, a fost mutat în aceeași calitate la judecătoria Recița, în postul nou creat prin bugetul anului 1928.

La 1 Martie anul 1928, va avea loc înaintea tribunalului Oravița, examen pentru posturile de impiegaji stagieri, din circumscripția acestui tribunal. Condițiunile de admitere se pot vedea la toate instanțele judecătorești din circumscripția acestui tribunal.

Domnul Augustin Hinda, a fost numit grefier cl. III. la judecătoria Bozovici.

La judecătoria mixtă Oravița, este vacant un loc de grefier cl. III.

Pentru anul 1928, serviciul de la tribunalul Oravița s'a repartizat în modul următor:

Pentru judecarea infractorilor minori, d-l Lucian A. Ianculescu;

Referent pentru autorizarea persoanelor juridice, d-l judecător Traian Manolescu;

Pentru tutele curatele, dote și judecător sindic d-l judecător Gheorghe Th. Stroescu;

Pentru audieri de martori și cercetări locale etc. d-l supleant Alexandru Pistruga; iar pentru registrul firmelor d-l grefier Gheorghe I. Bălăcescu.

Orele de serviciu de la tribunalul Oravița rămân aceleași din cursul anului 1927, adică de la 8 până la 14, pentru grefe, iar pentru ședințe de la ora 9; iar Sâmbăta de la ora 13 în sus.

Judecarea cauzelor se va face în modul următor:

Lunia: penale de prima instanță;

Martia: civile de prima instanță;

Mercurea: penale apelatorice;

Joi: civile apelatorice;

Vinerea: penale de prima instanță;

Sâmbăta: divorțuri, audieri de martori și cauze grațioase.

În cursul anului 1926, la tribunalul Oravița s'a înregistrat 4367 de cauze din care: civile 1289, penale 1696 altele 1382; iar în cursul anului 1927 s'a înregistrat 6744 de cauze din care: civile 2561, penale 2717, altele 1465

Judecătoria Bocșa-Montană în cursul anului 1927, a înregistrat 4504 cauze din care: civile 3183; penale 992 și altele 329.

Judecătoria Bozovici, a înregistrat 5000 de cauze din cari: civile: 3590; penale 1410; altele 319.

Judecătoria Moldova-Nouă a înregistrat: 4675 cauze din cari: 1898 civile; 2268 penale, altele 509.

Judecătoria Oravița a înregistrat: 6804 cauze din cari: 4849 civile; 1321 penale; altele 634.

Judecătoria Sasca-Montană, a înregistrat 3640 cauze din cari: 1990 civile; 1388 penale, altele 262.

Tribunalul Oravița ca instanță a firmelor.

Nr. F. 28/2/1927.

În baza cererilor adresate acestui tribunal de către Robert Hammer domiciliat în comuna Bocșa-Montană, prin D-l Gh. Cornean, avocat din Oravița, de a se înregistra firma sa la acest tribunal și care a fost înscrisă la Tribunalul Lugoj, în baza cererilor introduse la 25 Octombrie 1927, și 11 Ianuarie 1928, s'a adus următoarea :

Deciziune:

Tribunalul ia act că firma „Robert Hammer Fabrică de piele“ a fost înscrisă la tribunalul Lugoj încă dela 6 Iunie 1922, sub Nr. 804/1922 pag. 170 volumul II și în baza cererilor făcute ;

Ordonă înregistrarea în registrul firmelor individuale dela acest tribunal a firmei „Robert Hammer, fabrică de piele“ cu sediul în comuna Bocșa-Montană și este proprietatea lui Robert Hammer, având ca procuriști pe: Robert Hammer, Ludovic Boreczy și soția lui Ludovic Boreczy născută Hedviga Hammer ; fiecare fiind îndreptățit a semna firma singur.

Ordonă trecerea în registrul firmelor, că firma Robert Hammer are și o sucursală în Timișoara str. Bonnaz Nr. 20 și

Însărcinează cu înscrierea în registrul respectiv, grefierul firmelor care va aduce la cunoștința petiționarei și va stăruii pentru publicarea prezentei deciziuni în „Correspondența Economică“ dela Ministerul Comerțului și în „Carașul Juridic“ în care scop petiționara este invitată ca în termen de zece zile să depună taxele pentru publicare ;

O copie după prezenta se va înainta Tribunalului Lugoj pentru radierea firmei.

Oravița la 21 Ianuarie 1928.

Președinte,
Oct. Tănăsescu.

Grefier,
Gh. Bălăcescu.

S'a trecut în registrul firmelor comerciale No. 4 din 21 Ianuarie 1928.

Grefier,
Gh. Bălăcescu.

Tribunalul Oravița ca instanță a firmelor sociale.

Nr. F. Soc. 33/3/1927.

În baza cererii adresată acestui tribunal de către Adalbert Gerö, Iuliu Gerö și Emanoil Kármán prin Dr. Enric Spärger s'a adus următoarea :

Deciziune:

Tribunalul ia act de cererea adresată de către Adalbert Gerö, Iuliu Gerö și Emanoil Kármán cum că coasociatul Emanoil Kármán s'a retras din societate în ziua de 14 Noembrie 1927 și în consecință :

Se radiază calitatea de coasociat a lui Emanoil Kármán ;

De asemenea se ia act că în societate a intrat în ziua 14 Noembrie 1927 Alexandru Langer din Oravița, iar denumirea firmei sociale Frații Gerö și Kármán au schimbat-o în acela de „Danubia Prima Industrie Română de Piele Chamois, Alexandru Langer și comp“.

Ordonă înregistrarea în registrul firmelor comerciale dela acest tribunal a firmei „Danubia Prima Industrie Română de Piele Chamois, Alexandru Langer și comp. cu sediul în Oravița“.

Proprietarul Firmei este Alexandru Langer domiciliat în Oravița.

Reprezentanții firmei sunt cei trei asociați, dar numai Alexandru Langer este îndreptățit a reprezenta singur firma, ceilalți doi numai împreună cu Alexandru Langer, iar semnătura firmei se va efectua sub denumirea scrisă ori imprimată a firmei semnează cu numele propriu : Alexandru Langer singur sau Adalbert Gerö împreună cu Alexandru Langer, ori Iuliu Gerö împreună cu Alexandru Langer.

Capitalul social va fi tot ce'l anterior.

De asemenea se va radiă în registrul firmelor și denumirea firmei „Frații Gerö și Kármán din Bocșa-Montană“.

Însărcinează cu înscrierea în registrul firmelor pe grefierul respectiv care va aduce la cunoștința petiționarei și va stăruii pentru publicarea prezentei deciziuni în „Correspondența Economică“ dela Ministerul Comerțului și în revista „Carașul Juridic“ în care scop petiționara este invitată ca în termen de zece zile să depună taxele de publicare.

Oravița la 3 Februarie 1928.

Președinte,
Oct. Tănăsescu.

Grefier,
Gh. Bălăcescu.

S'a trecut în registrul firmelor sub No. 2/1928 volumul 1 pag. 20 azi 3 Februarie 1928.

Grefier,
Gh. Bălăcescu.

Judecătoria ocolului Oravița, secția cf.

Nr. 13/1928 cf.

Extract din publicațiune de licitație.

În cererea de executare făcută de următorul Nicolae Vuia contra următorului Gheorghe Tincu.

Judecătoria.

A ordonat licitațiunea execuțională în baza supra-ofertei în ce privește imobilele situate în comuna Cârnecea circumscripția judecătoriei ocolului Oravița, cuprinse în cf. a comunei Cârnecea, Nrul protocolului cf. 73, sub Nr. top. 73.605, Nr. 14, în prețul de esclamare de 10.666 lei din imobilul Nr. top. 234 în prețul de esclamare de 1333 lei din imobilul Nr. top. 257, în prețul de esclamare de 2333 lei din imobilul Nr. top. 1261 în prețul de esclamare 166 lei apoi asupra 2/6 părți din imobilul Nr. top. 482, cuprinse în cartea

funduară Nr. 540 a comunei Cârnecea în prețul de esclamare de 1333 lei, în fine asupra 2/6 părți din imobilul Nr. top. 742 cuprinse în cartea funduară Nr. 541 a comunei Cârnecea, în prețul de esclamare de 1666 lei toate acestea cu susținerea dreptului vidual intabulat cu decusul Nr. 1105/921 cf. în favoarea văd. Firva Fincu născ. Țunea; Pentru încasarea creanței de 1562 Lei, capital și accesorii.

Licitațiunea se va ține în ziua de 20 Aprilie 1928 ora 12 la casa comunală a comunei Cârnecea.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc 20% din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau în efecte de cauție socotite după cursul fixat în § 42 legea LX. 1881, sau să

predea aceluiași delegat chitanța constatând depunerea, judecătorește, prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (§ 147, 150, 170, legea LX. 1881; § 21 legea XL. 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare este dator să întregească imediat garanția — fixată conform procentului prețului de strigare — la aceeași parte procentuală a prețului ce a oferit. (§ 25 XLI. 1908)

Data în Oravița la 2 Ianuarie 1928.

Șef-judecător *Iosif Virányi.*

Pentru conformitate,
dir. de cf. *Indiscifrabil.*

Librăria Școalelor S. A. Oravița

pune la dispoziția d-lor avocați

pe prețuri foarte avantajoase și reduse

toate imprimările avocațiale,

requizite de birou, cărți juri-

dice, cărți literare.

Tipografia execută prompt orice imprimare, reviste, ziare, broșuri, invitații, registre, libele de depuneri, etc.

Se primesc și lucrări de legătorie.